

בבית המשפט העליון

בש"פ 6384/16

לפני: כבוד השופט נ' הנדל

המבקש: מישל מרסייה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור

בשם המבקש: עו"ד גיל ויינשטיין

החלטה

מונחת בפניי בקשה למתן רשות ערר פלילי על החלטת בית המשפט המחוזי (ע"ח 16-07-47330, כב' השופט ד' רוזן), לפיה אושרה החלטת בית משפט השלום בתל אביב-יפו (מ"ת 15-06-8240, כב' השופט ש' מלמד), הדוחה את בקשת המבקש למתן צו איסור פרסום על שמו וקיום הדיון בעניינו בדלתיים סגורות.

הכלל הוא כי הדיון יתנהל בפומבי, דלתי בית המשפט תהיינה פתוחות, וההליך יפורסם – לרבות שמו של הנאשם. נימוקים רבים וטובים תומכים במצב משפטי זה. בראשם – טוהר ההליך המשפטי ואמון הציבור בו, אך לא רק אלה. זוהי מצוות המחוקק (ראו למשל סעיפים 68 ו-70 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984).

על רקע נורמות משפטיות אלה, צדקו הערכאות קמא בהכרעותיהן. היענות לבקשה, על נימוקיה, עלולה אף לפגוע בשוויון ולהעניק למבקש יתרון לא-לו. אכן,

קיימים חריגים בחוק אך מקרה זה אינו נמנה עליהם. המבקש טוען כי הפגיעה בו עלולה להיות גדולה יותר מהפגיעה באחרים בנעליו. אך עם כל ההבנה לתחושה זו של המבקש, לא הוצגה מדידה רלוונטית שתוציא אותו מהכלל. היעלה על הדעת בכגון דא להבחין בין מפורסם לבין אנונימי? בין בעל עסק מוכר לבין שכיר?

אכן, יש מחיר לפרסום ועיתונות חופשית. אך הפיתרון אינו בכך שבית המשפט יהפוך למעין מבקר-על ויפסוק על פי זהות המפרסם ומניעיו בפרסום. זאת כל עוד שהפרסום נעשה כדין. ניתן לקוות שהציבור יבין משמעות הפרסום, למשל שכתב אישום אינו הולך יד ביד עם הרשעה אלא שקיימת חזקת החפות. אך תקווה זו, לרבות שמירה על הטעם הטוב, נתונה במידה רבה לחופש הפרסום ובחירות הציבור.

סיכומו של דבר, לא ניתן להפוך את החריג לכלל וליצור קבוצות שונות שלא על פי דין. הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ג באב התשע"ו (17.8.2016).

ש ו פ ט